

Передплата

на «РУСЛАНА» вносить:
в Австрії:
на цілий рік . . . 20 кор.
на пів року . . . 10 кор.
на чверть року . . . 5 кор.
на місяць . . . 1-70 кор.

За границею:

на цілий рік: зі щоденною
всилкою 7 доларів, або 12
рублів; з висилкою двічі
в тижні 5 1/2 долара, або 10
рублів; з висилкою що субо-
ти 4 1/2 долара, або 9 рублів.
Продвижок число по 10 сот.

РУСЛАН

«Виреш ми очи і душу ми виреш; а не возьмеш милости і віри не возьмеш,
бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Шашкевича

Виходить у Львові що дні
крім неділей руских свят
о 5 1/2 год. по полудні.
Редакція, адміністрація
експедиція «Руслана» при
ул. Осолінських ч. II (партер)
(фронт від ул. Утхої). Експе-
диція місцева в Агенції
Соколовского в пасажи Гава-
мана.
Рукописи авертає ся лише
на попереднє застереженє.—
Реклямації неопечатані є
вільні від порта. — Оголь-
шеня звичайні приймаю-
ся по ціні 20 с. від стріч-
ки, а в «Надіславім» 40 іч
від стрічки. Подяки і при-
ватні донесеня по 30 сот.
від стрічки.

Новославянські розчарованя.

(X) Перед двома роками нароблено чимало шуму по часописах і на всяких зїздах, зборах та банкетах в Австрії і в Росії з т. зв. новославизмом з почину професора одеського Борзенка, генерала Владимиrowa і деяких думских послів. Справи сеї хвятили ся особливо чеські послы Крамарж, Кльофач і инш. Словінець Грїбар і наші москвичі Глебонїдкий, Марков, Дудикевич, Вергун, а навіть Поляки не тільки російські, але й галицькі одушевляли ся новославизмом. Кождий з учасників в тих новославянських змаганях, що то мали завести пібито загальну згоду і порозумінє між Славянами, мав своє в тім вирахованє.

Др. Крамарж сподївав ся заложити тим способом польске коло у Відні до свого чеського воза і їхати ним проти правительства. Такої думки був і Грїбар. Кльофач і наші москвичі сподївали ся при тім добре обловити ся, а всеполяки особливо думали тим способом звернути вістрє славянського примиреня проти німецького напору. На сей новославизм всі згадані представники покладали великі надїї, котрі дуже скоро розвіяли ся, як ранїшня мрака від соняшного проміня. Наші москвичі, а також чеські москвофіли великі надїї покладали на Славянський Банк, який мав заснувати ся московскими капіталами в Празї. Тимчасом нічого з того не вийшло і настало велике розчарованє.

В тій справі пишуть з Праги до кореспонденції Zentrum: На новославизм покладано в чеськім народї великі надїї. Але вже по році після пражского зїзду можна було сказати, що ті надїї не справдили ся. Як мало розуміня мають в російській суспільности навіть ті, що належать до новославянських апостолів, для справ і змагань австрійських Славян, се висловив недавно хорватекій посол Радич на основі личного досвїду в чеськім місячнику Osveta вельми драстично. Нийбільше обіцуюано собі з так зв. «все славянського банку», котрий мав бути оснований в Празї а тимчасом має утворити ся такий банк в Петербурзі, котрого задачею буде виперти чеський промисл з Балканського півострова. В чеських часописах тепер вельми жалують ся, що сподїваня користь має повернути ся прямо на шкоду!

Але не тільки між Чехами, а також між Поляками, велике настало розчарованє з новославизму. По одушевленім братаню на пражекій ювілейській виставі, по свїтїлих банкетах для чеських гостей в Ченстохові, на галицькій і російській области сподївали ся тісної звязи обох народів також на політичнім полі. Але й в тім на прями надїї змарніли, як се можна бачити з подій в австрійскім парламенті.

Однак в Польскім Королівстві після одушевлених зїздів у Варшаві і в Ченстохові нема бажаних наслідків.

Знаменне свїтло на тамошні відносини кидає отся подія. У Варшаві устроєно концерт, котрого задачею було довести до

до зближеня Поляків з Чехами. В програмі уміщено твори майже самих чеських композиторів, як Сметани, Дворжака, Фібіха і ин. Тимчасом Поляки не явили ся на концерті, так що він відбув ся при виключній майже привіч Чехів, поселених у Варшаві. Але крім того ще в тих днях часопись Gonicz помістила різку статю проти привозу чеських промислових виробів до Варшави. Отсі ново славянські розчарованя, кінчить коресп. Zentrum, повинні би поучити Чехів, що они повинні числити самі на себе і власними силами добивати ся успіхів.

Передвчєра звїщали деякі дневники, що псс. Крамарж робать заходи, щоби з підмогою російських і познанських Поляків а також за впливом славянофільських російських кругів приневолити польске колоу Відні до однодушного поступованя з Славянською Єднотою. На милованя нема силваня, скажемо на се дрови Крамаржови і так як усі єго змаганя з новославизмом розплили ся, як мрака і нічого з того не вийшло, так і теперїшні єго заходи остануть без успіху. Що правда, то правда, др. Крамарж не мав і не має щасливої руки в усіх політичних змаганях мимо неперечних великих способностей личних.

О. Віктор Катрайн.

Віг атеїзму — до ахархізму.

Поучний образок з університетского життя теперїшности.

Переложив
о. І. Плавюк.

(Дальше).

Коли, після Гїжицького, віруючий попадає в незвіру і сумніви наслідком слабої віри в недаючі ся доказати, або вимагаючі доказу правди і наслідком заприміченя, що новїші науки не згоджують ся з основами віри, то той, що зовсім і цілковито віддає ся струї духовного поступу (т. з. невіруючий) не має неспокою задофаних душ. Єго гадки о свїті і житю не стоять в суперечности з правдою, єго чувства не імають ся чогось, що нестояло би в звязи з думанєм. Вправді він не знає тих духовно-змислових зворушень, що їх має «віруючий» з свого занятя загадочним свїтом, але він є також вільний від зворушень духа, які викликає дивоглядне помиманє річий і має певну і чисту свідомість совершеної правди. Після Гїжицького невірний буде остерегати свою дитину перед вірою. «Єї вайблагородїйших чувств не буде приковувати до блудних обра-

зів, лиш справить єї духа прямо до правди і добра... Єї душі заощадять ся борби між поглядами старинної Палестини, середновічних часів і поглядів з дев'ятнадцятого столїтя... бо єї моральні погляди не зустрінуть ся з науками віри, яких неможливо доказати.

Хотїй він (чоловік духовного поступу) узяв Ісуса за найбільшого з всіх учителів моральности, то все таки він не признає єго в се вистарчаючим і непомильним. Мораль Ісуса потребує доповнення етикою грецьких і римських мудрців і поправки та усовершеня подїями нових досвїдів з двох тисяч лїт¹).

«Що Хриянство клонить ся до упадку се бачить без сумніву кождий неупереджений дослідник. Надприродність уступає з всіх своїх твердинь... „Нашим Богом повинно бути лише добро в нас самих“... характер чоловіка підноситься через полишенє віри в позагробовість».

Такі самі погляди знайшов Альфред в инших писанях Гїжицького, як приміром в книзі «Філософїчні послїдовности з Лямарк-Дарвінської теорії розвтку».

Тож і професор Гїжицький не то, що не був христіянином, але не вірив в Бога і безсмертність душі.

Тепер прийшов на чергу Е. Целлер, що дуже вільнодумно висловлював ся про христіянство і взагалі про релїю.

У него знайшов, що сей філософ називає сотворенє першого чоловіка «бестроумним

мітом»²). «Гадка нашого обовязку ділає на нас рівно могучо, без огляду на то, чи наші прародичі є синами Бога, чи горили»³). Віра в чуда не згоджує ся з нашим теперїшним способом думаня. «Надприродне вмїшуванє божества в подїї свїта, чудо, суперечить нашим понятю о божестві так само, як нашому понятю о свїті. Уважаємо се неможливою річю, щоби цілковито совершенне єство могло колись інакше ділати, а не так як се ковечно впливає з незмінних законів єго природи»⁴). «Коли нам щось оповїдають, або, коли що самі запримїтимо, що ковечно не допускає нїякого природного поясненя, лиш стоїть в суперечности з безсумнівними законами природи, то скорше будемо сумнівати ся про правдивість і точність оповїданя, про правдивість і точність зрозумілого поміченя, вїж мали би ми згодити ся на діяльність якоїсь події, яка не згоджує ся з загально важними законами бутя, аналогії всіх инших досвїдів»⁵). Після Целлера не має Христос божої природи, лиш єсть чоловіком. Назва Єгова і инші, які єму дано, означують первісно лиш єго могучість і достоїнство, а не єго єство. Аж переоголом розвинула ся з сих прикметних імен «віра в надлюдську природу того, котрому ті імена додано»⁶). До перва через Церкву став Христос в повнім значіню Богом. «В тім самім часі, коли христіянська релїя заволодїла римскою

Послїдні новости
благатні для Пань

порукає у великім виборі
фірма
АНТІН УВІЄРА
Львів, ул. Галицка ч. 10.

Вовну на сукні і костюми — Вельвети — Плюші на жакети — Флянелки — Бархани.
— — — Ціни дуже низькі. — 106 (4—10)
Для Духовенства значний спуст.

Допись з над Збруча.

(Ми а Поляки).

Не знаю, чи є де такі безумні політики, як наші крайні загорільці під проводом Кирила Переверняголови і єму подібних.

Тоді, коли Поляки горячково будують твердині „косоцолки“, наші радикальні крикуни не уміли нічого мудрійшого вигадати, як лихолітем похилену церков валити т. є. нищити, висьмівати своїх священників, єрархію, Церкву, та св. руску віру.

Чогось подібного, як дів ся у нас, певно не знайдеш між Поляками.

Чи видів хто, щоби який хочай би польський учиник так погано і підло накидував ся на свій костел, на свого плевбана або ксьондза, катехиту, як се роблять наші інтелігенти навіть з університетским образованием (наколи ово є справді образованием а не поверховним нахватаєм деяких відомостей!?)

Чи видів хто у Поляків таких академиків щоби уміли так завзято ненавидіти своїх священників, котрим і котрих впливом і старанем завдячують своє образование, своє становище, як то загално починає ставати поместією у нас Русинів?!

Чи видів хто польських академиків або взагалі інтелігентних людей, щоби з такою залістю кидались в народ і ширили безвіре і ненависть до священника — як у наших!? Там можуть бути хочай би і найкрайніші радикали, але мають на тільки ще вихованя, щоби святі справи лишити в спокою — а бодай пошанувати чужі переконаня душі, себто релігійні.

А навпаки наш Русин що й по вискочив з гімназії, в котрій і причаював ся і ледви випрошував клясу — ледви вступив на університет для осягнення свідомства поступовости, спосібности та культурности, зараз чванить ся безвірством і при найблизшій нагоді старає ся се задокументувати виступом якимсь на публичній арені, коли не проти Церкви або єрархії, то бодай против священників або против теологічного виділу, щоби тим способом зискати оплески жидівско-радикальних газетників.

Польські ксьондзи певно не возили тільки хліба до бурс, кілька рускі — і кілька я селянський хлопець, бурши учеником, бачив — то хіба можна сказати: руский священник годував сам ворогів Церкви і собі!

Поляки мають два університети а з жадного ще не викидали теології (те саме Німці і Чехи) — а наші Русини ще ні одного не мають а і з того, який би колись мав бути, вики-

дають вже задалегідь теологію! — чи се не безглуздість, або диявольська ідь!?

В творі „Сон української ночі“ Василь Пачовский зібрав в підземлях різних академиків до кованя золотого вінця. Всі повірили в розумові наговорюваня демона — заснули та не докінчили золотого вінця; — чому д. Пачовский не пошукав собі бодай одного академіка віруючого в своє добре діло з надією на успіх, на нагороду не ту, але там у Того, котрий не то Україною, але цілою вселенною править і овікує ся — котрий би зміг і наймудрійшим виводам демона сказати: я роблю се діло, бо моя любов вітчизни і народу — моя совість мені наказує — що більше мені наказує і того від мене вимагає Той, котрий мені дав житє, дав мені душу та се чутливе серце, любяче свою Україну, що з розкошию зараз загину а мого святого діла не покину! Демоне проклятий! вирвеш мені серце, вирвеш мені житє, але моє віри св. і через ню надії на мою бідну Україну не вирвеш мені ніколи! Проч демоне клятий від мене, я кую і кувати буду до загину! — Чому такого академіка д. Пачовский не знайшов? — Мабуть не міг знайти і тому цілком льогічний кінець — сліпий народ кинув ся на себе взаімво.

Що душа д. Пачовского відчула і чим єго натхнула, може би сьогодні сам д. Пачовский не мав відваги сказати — але сказав то, що дійсно є!

Молодежи! надіє! маєш кувати золотий вінєць з вірою і то з св. вірою, бо без неї нічого не вдієш, бо без віри будований будинок України-Руси підпиреш лободовим стовпом, як висловив ся безсмертний наш Маркіян Шашкевич.

У свій час, коли не подаш готового красного святого вінця своєму народови, то тяжкий проклятиє народу спаде на тебе.

Політичний огляд.

Австро-Угорщина

Кабінет д-ра Векерлього напирас на Корону з великим роздратованем в справі рішення переселеня. Тимчасом Корона не сподіває ся нічого доброго з такої сквалливости і бажає спокійної і повільної розвязки. Кабінет задумує навіть забавити ся в міністерський страйк, яки Кошут і Аппої думають прискорити рішення. А що єр. Андраші вернув знов до Пешту, отже має відбутися рада міністрів в тій справі.

Pesti Hirlap запевняє, що Корона не думає уступками помагати до розвязки переселеня, а навпаки вимагає передовсім ухвалена буд-

жетової провізориї. Єр. Тисса мав монарсі представити можливість такої ухвали в соймі, а тимчасом теперішній кабінет є тої думки, що се прямо не можливо. Проти ухваленя бюджет. провізориї виступає дуже різко Magyar Ország, орган групи Юста. Колиб кабінет Векерлього відказав сему домаганю Корони, то сам зробив би неможливим своє становище, а з того відпорного становища кабінету висувалаб Корона управленє, покликати до розвязки переселеня Люкача або Кріштофого. „Esti Ujsag“ запевняє, що Юст пересправляв з Люкачом, а Юст мав висловити ся: за три тижні будемо при кермі правительства. Звіщають також, що Юст має бути покликаний до монарха яко представник найчисленнійшого стороництва.

Заграниця.

Дня 30. м. м. відбуло ся торжественне отворенє німецкого парламенту в білій салі королівского замку в Берліні. Цісар Вільгельм взявши з рук канцлера престольну бесіду, відчитав її голосно. На вступі підняв він, що фінансове становище держави треба буде скріпити новими жерелами доходів, згадав про викінченє закона о убезпеченю державним та перейшов з черги до справ кольоніяльних. Розвій заморських посылостий є вельми успішний. Зелізнична дорога Узанбара буде продовжена аж до Кліманджаро, а полуднево-західна африканська зелізнична сїть буде заокруглена. Через те буде можна зменшити число війська, яке находить ся для охорони областей в пол.-зах. Африці.

В дальшій тягу заповів цісар проєкт закона в справі продовженя торговельних відносин до британської держави знов о два роки і в справі німецко-португальского торговельного договору. Бесіду закінчив цісар обговоренєм політичних справ: Щоби німецкому народови забезпечити спокійний і могутний розвій, старало ся мое правительство о навязанє і скріпленє мирних і приязних відносин до інших держав. Я бачу в удоволєненю, що угода, заключена з французским правительством в справі Марока переведена в діє, який відповідає інтересам обох держав. Подібно як в Австро-Угорщині, так і Німеччині мило згадувано сю хвилю, коли то передсоюз обох держав розширив ся в тридержавний союз через приступленє Італії. Маю надію, що сей союз трьох держав заховає і на далі свою силу для добра своїх народів.

Цісарські слова про тридержавний союз привняли присутні гучними окликами. Канцлер заявив опісля, що парламент створений.

В ночи 30. м. м. наступило в англійській

державою і коли стала державною релігією, піднесла она свого основника до найвисшого степеня: аж перший вселенський собор узнав церковною догмою рівність що до єства Христа з Богом Отцем, що є наукою не дуже давного походженя. З признаєнем виражає ся о Шґравей, що не узнав догми про безґріховність Христа⁸⁾.

Коли Целлер взагалі відкидає всякі чуда, то послідовно заперечує воскресєне Христа, вознесєне і єго будучий тілесний прихід. „Чудне віджитє розпятого було би подією, що противило би ся зовсім безвиїмковим законам природи, що зробило би неможливим всяке природне розважанє біблійних подій, всяку авальогію дослїду з неї. В правдивість такої події ми не могли би повірити, хочай би єї єще раз так само удостовірено⁹⁾. Ідею первородного гріха вигадав аж Павло. В святім письмі є неперечно висловлена віра в злі духи, але ся віра єствує лише у найнизших верств народа¹⁰⁾.

На питанє: що є християнство? відповідає Целлер, що се „історичний принцип“. „А вже найменше можна ужити догматичного виображеня певного часу мїрилом для дальших часів. Взагалі релігія яко така не є догмою, лише практикою; найбільший осередок релігії... не лежить в теоретичнім переконаню чоловіка, лише в моральнім; в заспокоєню чувства, піднесеню серця, очищеню і скріпленю волі. А до сего потребує побожний чоловік певних виображень і переконань віри. І хоть як такі виображеня є конечні, то они

все щось виснованого: се є помічні виображеня, які вперед творить поглядова уява, перетворюючи дані матерії після мїрила релігійної потреби „то самі догми не можуть змінюватися, без зміни самої релігії, але они навіть повинні змінювати ся, коли релігія яко така хоче удержати ся“¹¹⁾.

Після Целлера „світ взагалі не повстав, тож і Бог єго не сотворив“¹²⁾. Телеологічне і механічне вясненє світа виключають ся, коли їх примінити до повстаня світа. „Інакше представляє ся річ, коли занехає ся припущєня про повстанє світа“. „А що світ не має початку в часі, то ані не можемо прийняти, щоби з него (з тайної послїдної причини всіх річей) повстали лиш головні складові часті світа... ані на відворот не можемо прийняти, щоби Сотворителем уложена ідея світа випередила повстанє єго складових частий, лише то мусить бути одна і та сама сила, що творить частини і цілість, одна і та сама сила, яка наслідком конечности своєї природи ділає однаково і рівномірно; а що тут є перше, а що пізнійше, що середником а що цілію, що причиною і наслідком, просєне не можна питати, бо одно другого не попереджає в єствованю і як раз лише ся цілість яко цілість є точною появою причини, яка втворює ту цілість“¹³⁾.

На иншій місці учить Целлер, що одинокою можливою понукою для правдиво морального діланя є „свідомість того, що чоловік сам собі

винен“. З того він висновує: де лиш взгляд на будучу нагороду або кару, або послух для чужої волі дає напрям волі, там нема морального діла¹⁴⁾. Тож коли Христос був послухний аж до хрестної смерти, коли св. Павло заохочує себе і християн до добрих діл з огляду на вічну нагороду по смерти, то після Целлера се неморально, а навіть се знак „моральної малолїтности“.

Тож на підставі сєго і Целлер вірвав з християнством. Бо коли мітом є сотворенє чоловіка на образ Божий, коли світ взагалі не повстав, а заразом не є сотворений, коли віра в первородний гріх прийшла аж через св. Павла, коли Христос є лише чоловіком, а воскресєне і вознесєне се міти або байки, коли догми є лише помічними виображенями поглядової уяви, коли всі чуда неможливі, то що ще лишить ся з християнства? А навіть Бог, в якого вірять Целлер, є не Бог християн, но бог знаного пантеїста Спиноци.

(Дальше буде.)

¹⁾ Giżycki: Mordphilosophie, 477—8.

²⁾ Ibid. 492.

³⁾ Zeller: Vorträgen, Abhandlungen. II. 57.

⁴⁾ Ibid. II. 58.

⁵⁾ Ibid. II. 60.

⁶⁾ Ibid. II. 61.

⁷⁾ Ibid. I. 274.

⁸⁾ Ibid. I. 480.

⁹⁾ Ib. I. 542.

¹⁰⁾ Ibid. I. 287.

¹¹⁾ II. 292.

¹²⁾ Ib. III. 29.

¹³⁾ Ib. III. 32—34.

¹⁴⁾ Ib. II. 213.

рази є добрі, та в прозі (понайбільше) уживати ся найкоротшого слова: однак; в поезії як до ритму або риму всі вирази можуть придати ся. Уживане так часте найрідшої форми: одначе не впливає користю. — Хоть, хотя, хоча, хоч, хоча всі форми наші. В прозі найзвичайніше повинно уживати ся: хоть або хоч; в поезії як до потреби всі слова можуть бути ужиті. — На Україні видумані слова: ріжно-манітний, одноманітний" зовсім нездалі. „Ріжноманітний“ єсть то зіпсований, чеський вираз rozmanitý; „одноманітний“ зовсім пусте; — „могутний“ єсть чеське mohutný, — наше слово могутчий далеко лучше; — „себ то, тоб то“ не можуть заступити наше то єсть; а „істновати“ утворене після польского istnieć, хоть маємо чисте слово наше єствовати.

Як то вчені великого генія оціняють звичайні люди, бачимо із слів франкфуртського банку Бегмана (Bethmann), котрий запротестував вексель Фрідріха Шілера отакими словами: „Ein verdorbener Chirurg, der sich mit Gewalt zum Dichter machen will“. Ниві, коли Німці святять 150 роковини рідзвва геніяльного свого поета, одного із найбільших світа, чудують ся про такі любовні і заразом малоумні замітки франкфуртського банку. Справди ein wahres Prachtstück.

Коли згадаєм про наших літературних критиків, то чудно нераз повірити. Велика зарозумілість, яка нераз морочить їх голови, повинна уступити тій правді, що у нас доси нема ще нічого дільного, яке могло би рівнати ся з добрим витворами словесними європейськими. І не давно. Твори словесні ідуть під пору політичній великості народів. В політичній згляді ніколи не були ми великі. По втраті самостійности державної ми не двигли ся вище, противно під заповідливою опікою „братів“ так склонили ся низко або радше зістали скочені, що дійшли до нинішнього сумного стану, з котрого лише дуже старанною і мозольною працею можемо піднести ся. Тож нема чого таїти, що все у нас доперва повстає. Ми доси ще нашого языка літературного не усталили, не виробили навіть власної термінології, якжеж жадати нам великої стійности наших творів літературних? Так як в вазоні хоть би і великім не виросте жолудь в дуб на 50 метрів, так і література в таких нужденних обставинах, як наша, не може сильніше засияти. То наші літерати повинні добре затиати. А то нераз буває, що свої твори незаводно кладуть на перші місці і думають все порікати, що не по їх так часто хибно вибуялій гадці.

Новітніми часами написала редакція „Прикарпатської Русі“, що язык „український“, то жаргон „німецько-жидівсько-польско татарско-злудійський“. Читаючи туя наругу, ми спалахнули гнівом і стыдом про такі нікчемні і підлі слова наших галицьких „Росіян“. Самі уміють ледви селебизувати „по руски“ і сміють в своїй нужденности так виражати ся про рідний язык. Приймим, щоб і правда була їх, що єсть один рускай язык, то виразити ся так про українсько-руске слово, може лише чоловік негідний руского імени.

Так споганити 30 мільонний язык успіє лише крайній неук, крайній невіжа, в котрого серці і сліду ніт якої любові для руского языка. Злудієм може бути всякої народности чоловік, а нераз говорячий дуже добре „по руски“, може бути самим гіршим „вором“.

Ціле недорічче биліндигане „Прикарпатської Русі“ лише крайна, підла брехня! Українсько-рускай язык значно чистіший російского (великоруского). Росія політично великий народ; але языково ніколи дуже не старалась про „рускість“. Література Росіян вправді сильніше розвинулась, але все не так як домірно могла би розвинути ся; на той розвиток зложились велике число, сила і могутество російского народу; та все значні хибі розвою того языка не устроились.

Петро Великий збудував столицний город над Невєю, та не назвав его Петров або Петрогород, тільки истинно по руски Petersburg, що літерати російські в книжках поправили по своєму на „Петербург“ а москвський люд перекутив на „Пітер“. А навіть наш рускай город Львів називає „рускай народъ“ истинно по руски „Лембергъ“.

Межи Славянами ніт народа, котрий би так дуже не зважав на свій язык і так побирав чужих слів без розбору, як Росіяне. А російська термінологія межи всіми славянськими найбридша і найменше славянська. Вже термінологія граматична (взята властиво з руского, але треба знати, що Русь по політичній занепаді значно підупавши писала дуже нужденним языком) єсть страшна: имя су-ще-стви-тель-но-е, имя при-ла-га-тель-но-е, имя чи-сли-тель-но-е, меж-ду-ме-ті-е... Майже кождей термін російский 5, 6 або і більше-складний (пр. сь в і т о г л я д з о в е с я: мі-ро-со-зер-ца ні-е). Многі терміни браві прихавцем, без розбору і так польске sejm zove ся „сеймъ“¹⁾. Можна кричати, що се по „истинно руски“, але таки тоє є взяте з польского: одвітаюче старослав. ъ (сь) повинно

бути як в рускім, так і в великорускім о. Наш люд говорить сойм. В горах карпатских слово соймми (plurale tantum) означає місце, де води стикають ся. Вода на сойммах. Росіянами вживане „сеймъ“ тільки варте, що вирази: „вшехпольский, вшехполяк“ декотрих „Українців“ ві Львові. Але наші Прикарпатські „истинно Руски“ не дуже тим журять ся і з утіхи їдять добрий „Butterbrod“. В російскім Butterbrod в обшарнійшій трохи значеню уживає ся, ніж в німецькім, а тоє по мвіню прикарпатских истинно руских фільольогів, „указываєть“, що Butterbrod взяли Німці від „Русских“. А! такой так! Се истинно руске слово, тай годі! А для „русских“ се дуже важне. За Butterbrod, бачите, видають також „Прикарпатскую Русь“ на користь собі і на єором всеї Русі.

¹⁾ За Москялами взяли і Українці. У Шевченка находим: Сейми, сеймики ревілі. — I. B.

Надіслане.

(На сю рубрику редакція не відповідає).

ОКУЛІСТ

Др. Ярослав Трушкевич

ордиує від 1. листопада 1909

в СТАНИСЛАВОВІ, ул. Собіського 20.

Гомеопат Др. Дорнфест

ордиує

Львів, ул. Сикстуска ч. 14.

лічить всілякі недуги, також застарілі гомеопатичною методою. Електротерапія, масаж, радиотерапія. Брошурки „Спосіб ліченя“ за присланем 1 К 20 с в марках. 105(4-10)

Телеграми

з дня 3. грудня.

Відень. На бажанє пісаря приїде ниві до Відня гр. Андраши. Ситуацію на Угорщині представляють вельми розумчливою.

Відень. Презид Паттай отворив нинішнє засіданє палати послів о год. 11-15. Приступлено до нарад над ваглим внесенем пос. Хоца в справі поведєня з чеськими доставниками в німецьких містах. Пос. Хоц мотивує ваглисть свого внесеня по чеськи.

Тр.-кат. Уряд нар. в Заболотіві пошукує півця церк. іспитованого, з добрим теноровим голосом, і спосібного до ведєня хорального співу. Удержанє: Платня стала 20 корон місячно і можливі доходи. Точніші дані при личнім зголошеню. 108(1-8)

Перелікні листки

з погрудєм Івана Мазепи можна набувати в адміністрації „Руслана“, в „Сокільскім Базарі“ або в книгарні Тов-а ім. Шевченка у Львові. Примірник 6 с.

Для читальні

є на продаж дуже гарна сцена з декораціями за дешеві гроші. Близші поєєня даєть письменно п. Микола Душеньчук у Львові, ул. Сикстуска ч. 46.

РУСНИНИ! Жадайте у всіх трафіках, торговлях і крамницях лише туток і паперціє з першої галицько-рускай фабрики Євгена Біліньского в Збаражю.

З доходу сеї фабрики йде 35% на будову церкви в Сеняві, 10% на школи і бурса тов. педагогічного, а 5% на сироти і вдови по свьячениках.

Держім ся покликю:

Свій до свого!

Для прикрашея

комхат і Читалекь!

ТАРАС ШЕВЧЕНКО в домовині і МОГИЛА ШЕВЧЕНКА над Дніпром

Картини Сластьона виконані в артист. інституті Ангерера у Відні у величині 24+30 см. можна набути в книгарні Наукового Товариства ім. Шевченка у Львові, Ринок ч. 10; за 80 сотиків без пересилки, за 1 К з пересилкою (franco). Прибуток з ровпродажи жертвував радн. Ол. Барвівський на памятник Т. Шевченкови в Київі.

Бюро учительське і службове

Марії Немчиновскої, Львів, площа Академічна 3.

Образи Шевченка, Хмельницького, Котляревского, Лисенка від 6-200 К. Фігурки з гіпсу а 80 с і 1-20 К. Краватки, гердани, сорочки, фартушки, шапки сокільські і козацкі, альбоми, перфуми, спинки, брошки і шпильки з гербом, тутки і паперці ріжного рода поручають. — Склади „Сокільского Базару“ у Львові, Стрию і Станіславові.

Біда з лихим

жолудком

а сталі наслідки того є: брак апетиту, біль жолудка, млюєне, забурєня при травленю, біль голови і т. д. На то певно помагають

КАЙЗЕРА

МЯТОВІ ЦУКОРКИ

випробовані лікарями!

Ділають оживляючо, причиняють ся до травленя і до скріпленя жолудка.

Пакет 20 і 40 сотиків.

Можна набути у всіх аптиках.

91(11-12)

Телефон 788. — Конто щадниці почтової 25.261.

Товариство взаїмних обезпечєнь

„Дністер“

у Львові, ул. Руска ч. 20. (власний дім).

приймає обезпечєня будинків, збіжа і зварядів господарских, від шкідлих огневих під корієнями уєлівами,

числить умірковані премії за обезпечєня,

ліквідує шкоди безпоровочно по пожарі,

уділяє обезпечєним членам з річної надвижки звороті.

За рік 1908 припадає на користь членів зворот 15%.

Поліси „Дністра“ приймає при позичках Банк краєвий у Львові і в Чернівцях, Галицька Каса Ощадности, Руска Щадница і інші каси ошадности.

Через „Дністер“ можна асекуровати ся на житє в Товаристві взаїмних обезпечєнь в Кракові. Інформації до обезпечєнь уділяють агенції „Дністра“.

Зголшеня письмєнних господарів о агенцію приймають ся тільки з таких громад, де єще не робить ниший агент „Дністра“.

Фонди „Дністра“ 31/12. 1908 вивозять: Фонд резервовий і резерва премій К 1,865.540.—; інші фонди К 458.564.—; разом К 2.324.104.—

Канцелярія Товариства отворєні для сторін від год. 8-3.

